

отъ лѣво на четвърта българска дружина (гл. картата). Колкото врагътъ приближава, толкова стрелбата зачестява и най-сетне се обръща въ стихийно, адско бучение. Изеднажъ започватъ да биятъ турскитѣ барабани, тржбитѣ затржбяватъ по цѣлата линия, доловетѣ екватъ и ревоветѣ „аллахъ“, „аллахъ“, оглушаватъ въздуха. Турцитѣ, като бѣсни налитатъ къмъ окопитѣ. Но насреща имъ избухва като ураганъ дружно „ура“; върната стрелба, откъртенитѣ и търкаляни отъ стената камъни разлюляватъ турскитѣ редове. Орловци ги посипватъ съ ржчни бомби. Настѣпътъ бива повърнатъ и нападателитѣ хукватъ да бѣгатъ надолу по урвата, като оставятъ всичкитѣ си убити и ранени. Радостта на опълченцитѣ бѣ голѣма, но тя не трая много. Веднага настѣпва нова турска верига, приближава, сгжстява се и се втурва на ударъ. И тя бива съборена. Сетне се нареждатъ трети, четвърти. Боятъ достига до върха си и българскитѣ дружини съ противень ударъ отблъсватъ пападателитѣ и спасяватъ позицията. Турцитѣ се биятъ много смѣло и безстрашно, качватъ се като кози по камънитѣ и скалитѣ, но насреща имъ, като стомана стоятъ българитѣ. Чува се гласъ:

— Братя, пестете патронитѣ! Събаряйте канаритѣ, търкаляйте камънитѣ! Вода! Вода дайте! Умираме за капка вода!

Посрѣдъ боя подиръ обѣдъ пристига на помощъ рускиятъ Брянски полкъ и веднага заема позиция на св. Никола между орловци и опълченцитѣ.

Турскиятъ напѣнъ не успѣ и вечерята враговетѣ се върнаха въ своитѣ окопи, които бѣха само 80—100 крачки далечъ отъ българскитѣ.